

Voortbouwend op Shimmers eerste programma van in en door elkaar (over) lopende tentoonstellingen, wisselen we nu van ritme door kunstwerken op zich te cureren, in de loop van de tijd. Higher Higher Lower Lower Louder Louder Softer Softer belichaamt langzame, weloverwogen processen met een veranderend register. Zodoende beweegt de tentoonstelling als water: onvast en kabbelend. We beschouwen de tentoonstelling als choreografie-score waarin, door het wisselen van ritmes, registers en bewegingen, de kunstwerken overlappen en ideeën en generaties elkaar kruisen. Het format van onze tentoonstelling ontvouwt zich met de tijd, het opent en overschrijdt conceptuele, ruimtelijke en temporele grenzen. We bevinden ons in een tijd van ingrijpende globale, mechanische en milieu-gerelateerde veranderingen, waarbij we alle kennis en cross-overs kunnen gebruiken die tot onze beschikking hebben. Er staan radicale verschuivingen aan onze horizon, rondom wat en ook hoe we elkaar betekenis geven; hoe we samenkomen en hoe we delen. Met dit in ons achterhoofd, zetten we cureren in als middel om het verleden te heroverwegen, om de toekomst vorm te geven en ons beter in het heden te schikken. Om zo een geschiedenis, een praxis, een gedachte, of publiek niet te reduceren tot bepaalde categorieën, maar om elk van ons zoveel mogelijk ruimte te geven verbintenissen aan te gaan, met kunstwerken en met elkaar.

September

Intredend: Gwenneth Boelens & Shanta Rao
Nog aanwezig: Liu Chao-tze

Higher Higher Lower Lower Louder Louder Softer Softer belichaamt langzame, weloverwogen processen, een herhaaldelijk veranderend register, een algoritmische integreren, en soepeler worden. In het verlengde hiervan is het passend dat Waterfall #2: Look At The View van Liu Chao-tze de ruimte van Shimmer opent voor de intrede van werken van Gwenneth Boelens en Shanta Rao.

Boelens en Rao's werken zijn geweven en gegoten uit industriële materialen, waardoor er intieme werken ontstaan die een vertraging van de tijd vereisen om zichzelf volledig te onthullen. Het fonkelende Liar's Cloth (strip), 2017, van Gwenneth Boelens is een textielwerk dat is

Higher! Higher! Lower, Lower. Louder! Louder! Softer, Softer

Kunstenaars: Zarouhie Abdalian, Gwenneth Boelens, Liu Chao-tze, Joseph Grigely, Gordon Hall, Ian Kiaer, Shanta Rao, Elena Narbutaitė, Shanta Rao, Ma Qiusha, Kate Newby, Katie West, en vrienden.

September 2019 - juli 2020

handgeweven uit elektrisch geleidende en reflectieve vezels. Het halfdoorschijnende, glimmend zachte sculptuur Untitled, 2018, van Shanta Rao daarentegen, werd gemaakt met gebruik van marine-verf: een zeer elastische verf, oorspronkelijk bedoeld voor scheepsrompen, die opdroogt als een huidachtige consistentie. Waterfall #2: Look At The View van Liu Chao-tze, dat bij het raam geïnstalleerd is, weerkaatst de haven en "verzacht" de industriële zone met het geluid van vallend water en tjlpende vogels. Verre van subliem, maar nog steeds in beweging, kijken we naar het uitzicht zelf, in plaats van iets in het bijzonder. Het raakt ons hoe de kunstwerken, samen en op zichzelf, tegelijkertijd digitaal maar ook tactiel en amorf, vast en onvast ogen.

Over de kunstenaars en kunstwerken

GWENNETH BOELENS (1980, NL) heeft eerder werk tentoongesteld bij onder meer MIT List Visual Arts Center, Cambridge; Klemm, Berlijn; Kunsthalle Exnergasse, Wenen.

Liar's Cloth (strip), 2017, elektrisch geleidende en reflectieve vezels – met dank aan de kunstenaar en galerie Klemm.

LIU CHAO-TZE (1991, TI) is beeldend kunstenaar en werkt voornamelijk visueel, met installatie en publicatie. Ze behaalde haar Master of Fine Arts aan Goldsmiths College, University of London in 2017.

In mei 2018 werd ze mede-oprichter van Fotobook DUMMIES Day

Waterfall#2: Look At The View, 2017, lichtbak met bewegende waterval en spiegellende lijst, UV print op glas – met dank aan de kunstenaar

SHANTA RAO's (1980, IN/FR) eerdere tentoonstellingen waren onder meer bij galerie Joseph Tang, Parijs; Kunstverein am Rosa-Luxemburg-Platz, Berlijn; Fondation Ricard, Parijs

Untitled, 2018, Polymer-verf – met dank aan de kunstenaar & galerie Joseph Tang, Avin Jarijs & Tuukka Laurila

Oktober

Uittredend: Liu Chao-tze

Intredend: Elena Narbutaite & Zarouhie Abdalian

Nog aanwezig: Gwenneth Boelens & Shanta Rao

In oktober 2019 treedt Fumy Frig Sour, 2018, van Elena Narbutaite de tentoonstelling binnen – een lange laserstraal zal door de ruimte van Shimmer snijden. In Fumy Frig Sour zien we een scherpe licht-‘snede’ tussen de tentoonstellingsruimte en het werk, maar ook de scherpheid van industrieel licht en materiaal. Het soort licht wordt gebruikt om CD-ROMs te lezen en branden, om data over te zetten. We zijn verheugd om Fumy Frig Sour in constellatie te plaatsen met de zachte tactiliteit van Rao's sculptuur, dat licht doorlaat, en de weerkaatsende, geleidende textiel-installatie van Boelens.

Fumy Frig Sour is opgesteld naast Joints, 2019, van Zarouhie Abdalian (1982, US/AR). In dit werk maakt Abdalian het oppervlak van eenvoudige handgereedschappen terug door ze tot hun onbewerkte materiaal te reduceren, van vóórdat de tijd ze veranderde. Abdalians hand spiegelt deze gereedschappen om de ijle kwaliteit van licht te creëren. Dit roept een sfeer van zelfwaarde op die ooit de arbeiders veredelde; arbeiders die nu veelal aan de zijlijn geplaatst worden door uitvoerige verschuivingen binnen werkplaatsen. Voor Shimmer zal Joints in verschillende posities worden geïnstalleerd, om mee te kunnen bewegen wanneer andere kunstwerken hun intrede maken in de tentoonstelling.

Over de kunstenaars en kunstwerken

ZAROUHIE ABDALIAN (1982, US/AR) heeft eerder werken tentoongesteld in onder meer Berkeley Art Museum, Secession, Wenen; Wattis Institute of Contemporary Art, San Francisco; Whitney Biennial, New York; en SFMOMA, San Francisco.

Joint (xi), 2019, Joint (xii), 2019, Joint (xiii), 2019, gespiegelde handgereedschappen – met dank aan de kunstenaar en Altman Siegal

ELENA NARBUTAITE (1984, LI) heeft eerder werken tentoongesteld in onder meer de Liverpool Biennial; het Paviljoen Cyprus/Litouwen van de Venice Biennale; Tai Kwun Contemporary, Hong Kong, en Contemporary Art Center, Vilnius.

Fumy Frig Sour, 2018, laser – met dank aan de kunstenaar en PM8 Gallery

December

Uittredend: Gwenneth Boelens & Shanta Rao

Intredend: Ma Qiusha

Nog aanwezig: Zarouhie Abdalian & Elena Narbutaite

Eind november sluit From No.4 Pingyuanli to No.4 Tianqiaobeili (2007) van Ma Qiusha (1982, CN) zich aan bij Fumy Frig Sour en Joints. In dit krachtige videowerk kijkt Ma Qiusha recht de camera in terwijl ze spreekt over de relatie met haar moeder, haar achtergrond, haar moeizame reis tot volwassenwording en haar proces van loskomen van de overweldigende ouderlijke druk om koste wat kost te moeten slagen. Qiusha's moment van emancipatie verschijnt tegen het einde van de video, wanneer ze een tot nu toe onzichtbaar en inmiddels bebloed scheermesje uit haar mond trekt. Dit is de radicale positie van wat er gebeurt wanneer de mechanische en meest vlezigere delen van ons lichaam samenkomen. Waar de menselijkheid en het scheermes elkaar snijden. Het is essentieel voor de tentoonstelling dat er een werk aanwezig is dat ruimte geeft aan de kwetsbaarheid van het lichaam en de harde realiteiten van de wereld van vandaag. Het werk brengt de tentoonstelling ook tot een keerpunt of een “afsnijden” van proces en arbeid naar lichaam, taal en intieme bekentenis. Het beïnvloedt uiteraard de herinnering van het publiek wanneer ze zich omkeren om naar het laserwerk te kijken, dat zelf een vlijmscherp licht is dat door Shimmer heen

snijdt

Over de kunstenaars en kunstwerken

MA QIUSHA (1982, CN) heeft eerder werken tentoongesteld in onder meer Pace Gallery, Peking; Tai Kwun, Hong Kong; and Beijing Commune, Peking

From No 4 Pingyuanli to No 4 Tianqiaobeili, 2007, video – met dank aan de kunstenaar en Beijing Commune

Januari

Intredend: Gordon Hall

Nog aanwezig: Zarouhie Abdalian, Elena Narbutaite, Ma Qiusha

Standaarden, hoe ze elkaar kruisen, hoe ze andere objecten (colabliques, credit cards, munten) met elkaar vergelijken, vormen manieren om ‘normen’ te meten. Begin januari kwam Gordon Hall (1983, US) naar Shimmer om een site-specific vloer-werk te maken van Shimmers deuropening. Gordons werk doet standaarden verschuiven. De contouren van een gestandaardiseerde deurpost liggen bijvoorbeeld op de grond, de breedte van schouders, de lengte van een persoon worden opnieuw gedacht, heroverwogen terwijl de mogelijkheid er doorheen te bewegen nog steeds intact is.

Met het gebruiken van producten uit bouwmarkten – gips, muurvuller, beton en muurverf – reikt Gordon een hernieuwde ervaring van het (gegenderde) lichaam aan middels precies de materialen waaruit onze huizen zijn opgesteld.

Speciaal voor Shimmer en PUBLICS in Helsinki, maakte Hall deze drie beton-sets op beide locaties voor de gehele duur van de tentoonstelling in Shimmer. Hall's intreden tot de tentoonstelling hier en in PUBLICS markeert het begin van PUBLICS para-hosten van Shimmer door 2020 heen.

Over de kunstenaars en kunstwerken

GORDON HALL (1983, US) heeft eerder werken tentoongesteld in SculptureCenter New York, The Renaissance Society Chicago, Brooklyn Museum New York, Museum of Contemporary Art Chicago en the Whitney Museum of American Art, New York. Floor Door (for Jason and Eloise), 2020, kleurpotlood and grafiet op papier, 98 cm x 232 cm. Set (VII), 2020, gegoten beton, 10 cm x 28 cm.

Set (VIII), 2020, gegoten beton, 15 cm x 14 cm x 3 cm

Set (IX), 2020, gegoten beton, 24 cm x 16 cm x 6 cm

Met dank aan de kunstenaar en Document

Januari

Uittredend: Zarouhie Abdalian & Elena Narbutaite

Intredend: Ian Kiaer & Marcel Duchamp

Nog aanwezig: Gordon Hall & Ma Qiusha

Eind januari treedt aNr Nef, gonfable (2013) van Ian Kiaer (1971, UK) in tot de tentoonstelling om zich bij zowel From No 4 Pingyuanli to No 4 Tianqiaobeili, van Ma Qiusha, als Floor Door (for Jason and Eloise), and Set (VII), (VIII), (IX), van Gordon Hall, te voegen. Ians werk is een enorm doorzichtig opblaasbaar sculptuur dat haast de volledige ruimte van Shimmer vult. Net als veel van de kunstenaars in de tentoonstelling gebruikt Kiaer alledaagse materialen, maar in zijn geval zijn deze misschien een enkele keer door iemand anders gebruikt. aNr Nef, gonfable kan door de exposant worden aangepast door het werk op te blazen of het tot verschillende vormen te laten verzakken. Aanpassingen worden gemaakt door het werk met scotch tape te hechten – typerend voor al zijn werk, rust aNr Nef, gonfable tussen de toeval en intentionaliteit en stuwt het onze waarneming naar de periferie.

Verschillende posities en verschillende mogelijkheden staan ten grondslag aan het tentoonstellings-format van Higher, Higher, Lower, Lower, Louder, Louder, Softer, Softer. Samen met Ian treedt Coffee Mill (1911/1947) in, een werk dat Marcel Duchamp (1887-1968) via verschillende media creëerde, waaronder schilderen, print en tekenen. De Coffee Mill vormt een hoogtepunt in Duchamps verkenning van het mechanische object als gevonden kunstobject. Het werk, dat oorspronkelijk gemaakt was voor zijn broer Raymond Duchamp-Villon, belicht het persoonlijke en het mechanische. Zijn broer had gevraagd om kunstwerken voor in zijn keuken. Duchamp schrijft: “toen ik Coffee Mill schilderde raakte ik voor het eerst geïnteresseerd in machine-vormen, de pijl geeft de richting aan waarin de machine moet draaien. De hendel is in verschillende standen weergegeven, voor verschillende mogelijkheden”. Het werk kruist het persoonlijke en het industriële, een

kruising die geleidelijk aanwezig wordt naarmate de tentoonstelling beweegt in de loop der tijd

Over de kunstenaars en kunstwerken

IAN KIAER behaalde zijn MA in schilderen aan The Royal College of Art, London in 1998 en zijn BA in Autonome Beeldende Kunst aan Slade School of Fine Art, University College London, in 1995. Hij heeft eerder internationaal werken tentoongesteld in onder meer the 50e Venice Biennale; 10e Istanbul Biennial; 4e Berlin Biennale; 10e Lyon Biennale; en Manifesta 3, Ljubljana; 2006 Berlin Biennale, Tanya Bonakdar Gallery in New York, Museum of Contemporary Art in Chicago en Mori Art Museum in Tokyo. Hij wordt vertegenwoordigd door Alison Jacques Gallery in London, Barbara Wien in Berlijn en Marcelle Alix in Parijs. In 2018 ontving Kiaer een Philip Leverhulme Prize voor schilderen, hij werd hiervoor genomineerd door Jacob Proctor en Lisa le Feuvre.

aër, Nef, gonfable, 2013, plastic, zilverfolie, ventilator, scotch tape, 600 cm x 240 cm x 200 cm

HENRI-ROBERT-MARCEL DUCHAMP (1887-1968) was een Frans-Amerikaanse schilder, beeldhouwer, schaker en schrijver wiens werk geassocieerd wordt met Kubisme, Dada en conceptuele kunst. Zijn werken zijn deel van museumcollecties over de hele wereld. Het werk in de tentoonstelling van Shimmer komt uit een privécollectie.

Coffee Mill, 1911/1947, werk op papier

April

Uittredend: Ian Kiaer, Marcel Duchamp & Ma Qiusha

Intredend: Theo van Doesburg & Reinier Vrancken

Nog aanwezig: Gordon Hall

Halverwege maart stond de wereld plotseling op slot, en trok iedereen naar binnen. We lieten de tentoonstelling doorgaan, bezochten de werken zo nu en dan wanneer we het huis uit gingen om een frisse neus te halen. Het licht in Shimmer veranderde aanzienlijk terwijl de dagen langer en mooier werden, en we de lente in schoven. Tegen april hadden we het werk van Ian Kaier van de muur gehaald. We vroegen ons af of we nu Theo van Doesburgs Colour Harmony zouden gaan installeren.

We besloten Van Doesburgs werk tentoon te stellen, ondanks dat wijzelf ons enige publiek waren.

Theo van Doesburg was een essentieel lid en oprichter van De Stijl. Van Doesburg is synoniem aan het gebruik van industriële materialen in zijn werk, reikend van industriële verfsoorten tot architecturale elementen als beton en solomiet. Zijn werk Colour Harmony is echter veel intiemer, het werd door Van Doesburg gemaakt om te laten zien hoe kunst visueel “niet-gefixeerd” kan lijken op muren, met het gebruik van “niet-gefixeerde kleuren”. We stellen dit werk tentoon als manier om de tentoonstellingsruimte aan te dragen als intieme plek voor niet-fixeren. We beschouwen dit haast honderd jaar oude schilderij als herinnering vanuit het verleden dat er wegen zullen zijn om heruit te vinden, te heroverwegen en opnieuw te definiëren.

Over de kunstenaars en kunstwerken

THEO VAN DOESBURG werd geboren op 30 augustus 1883 en stierf op 7 maart 1931. Van Doesburg is vooral bekend als de oprichter en redacteur van het tijdschrift De Stijl, dat schilders en architecten samenbracht ter ondersteuning van de moderne kunst. Onder zijn aanhangers en collaborateurs waren de kunstenaar Piet Mondriaan en de architecten J.J.P. Oud en Jan Wils. Theo van Doesburgs schilderijen vormden commentaar op werken: abstracties die zijn afgeleid van de natuur, en het verschil tussen voorgrond en achtergrond opheffen. Begin 1920 reisde van Doesburg naar Duitsland, waar hij doceerde aan het Bauhaus en deel uitmaakte van de Dada stroming. In 1923 verhuisde hij met Nelly van Doesburg naar Parijs en experimenteerde met verschillende concepten binnen architectuur.

Colour Harmony IV, 1921, Collage en Gouache, 9 x 8,5cm, I, o met potlood: VI, Verso, gesigneerd met inkt: Theo van Doesburg/Weimar 1921

REINIER VRANCKEN woont en werkt in Rotterdam, Nederland. Onder zijn solotentoonstellingen vallen to the intended at De Annex (Weert) in 2019, and An owl is an owl, and a swan is a swan, but a crow is only partially crow and partially the sound a rooster makes at KOMPLOT

(Bruxelles) in 2018. Zijn werken waren onderdeel van groepstentoonstellingen bij Tique (Antwerpen), Rib (Rotterdam), Garage (Rotterdam), Museum van Bommel van Dam (Venlo) en Marres, Huis voor Hedendaagse Cultuur (Maastricht). Onlangs ontving hij een Werkbijdrage Jong Talent van het Mondriaan Fonds. In 2021 neemt hij deel aan Prospects & Concepts tijdens Art Rotterdam.

Juni

Uittredend: Theo van Doesburg
Intredend: Stanley Brouwn & Katie West
Nog aanwezig: Gordon Hall & Reinier Vrancken

In juni heropenden we de tentoonstelling met werken van Stanley Brouwn. De acht werken in de tentoonstelling maken deel uit van zijn reeksen This Way Brouwn en No Way Brouwn, waarin hij mensen op straat uitnodigde om vanuit hun herinnering een routebeschrijving naar (fictieve of reële) plaatsen in de stad te tekenen. "Steeds meer mensen maken een of twee keer per jaar lange vluchten. De waarde van het begrip afstand wordt voortdurend uitgehold. Afstanden worden in mijn werk opnieuw geladen, ze krijgen weer betekenis"[1]. Door zijn werk komen we meer te weten over deze tentoonstelling en wat deze is, was en kan zijn.

Later diezelfde maand hielden we de première van Katie West's Climate Song. Climate Song, dat gemaakt werd in samenwerking met componist Simon Charles, is een geluidswerk dat is ontstaan op basis van gegevens die de toename van CO₂ in de atmosfeer van de aarde in de afgelopen 230 jaar weergeven, sinds de komst van de eerste vloot van Britse indringers naar het land van de Eora Nation, en het continent dat nu bekend staat als Australië. Dit werk is een meditatie rondom het tempo van het menselijk bestaan en ons vermogen om te ademen met de atmosfeer.

Over de kunstenaars en kunstwerken

This Way Brouwn, viltstift-inkt op papier, 24,5 x 32 cm

No Way Brouwn, 1964, inkt stempel on paper, 24,5 x 32 cm

Blank pages, zonder datum, 24,5 x 32 cm

Climate Song, 3 channel geluidswerk, 26 minuten

KATIE WEST behoort tot het Yindjibarndi-volk van de Pilbara-plateaus in West-Australië. Het proces van het natuurlijk verven van stof vormt de basis voor haar praktijk - het ritme van lopen, verzamelen, bundelen, het koken van water en materialen doordrenken van plant-materie. Katie creëert objecten, installaties en happenings die uitnodigen tot kalme reflectie en aandacht voor de ecologieën waarin we leven en waar we deel van uitmaken. Hierin volgt ze het begrip dat de gezondheid en het welzijn van het milieu een weerspiegeling is van de gezondheid en het welzijn van mensen.

Katie's eerste grote commissie, Decolonist, voor Next Wave Festival 2016, verkende meditatie als wijze om het zelf te dekoloniseren. In 2017 behaalde Katie haar Master of Contemporary Art aan the Victorian College of the Arts, University of Melbourne, terwijl ze afstudeerde ontving ze zowel de Dominik Mersch Gallery Award als de Falls Creek Resort Indigenous Award. Verder exposeerde ze onder meer bij: Radical Ecologies, PICA, Perth WA; Roll on, Roll on, Phenomena (until you are no more), curated by Eloise Sweetman, Jan van Eyck Academy, The Netherlands; Warna (ground), Caves Gallery, Melbourne VIC; wilayi bangarrii, wanyaarri (go for a walk, listen), Dominik Mersch Gallery, Sydney NSW; Installation Contemporary, Sydney Contemporary 2019, Carriageworks, Sydney NSW; Clearing, TarraWarra Museum of Art en Healesville VIC.

Katie deelt ook een collaboratief project met kunstenaar en schrijver Fayen d'Evie, genaamd Museum Incognita. Aangewakkerd door de vraag welke vormen een gedekoloniseerd museum zou kunnen aannemen, bezoekt Museum Incognita vergeten, verborgen en verdoezelde geschiedenissen opnieuw en activeert belichaamde lezingen van (een) plaats.

Simon Charles is een componist en performer gevestigd in Noongar Wilman Country (West-Australië). Zijn praktijk weerspiegelt een interesse in de instabiliteit van compositorische structuren; als frictie tussen muzieknotatie en perceptie en interacties met plaats. <https://www.sibercha.com/>

Geïnspireerd door milieuactivist en Boeddhistisch filosoof Joanna Macy, wendt **WORLD AS LOVER, WORLD AS SELF** zich tot hedendaagse kunst om ons te helpen “onze afgescheidenheid op te geven” en het “residu” van de wereld dat we denken te kennen, in beschouwing te nemen. Ons programma gebruikt hiervoor het concept ‘defamiliarization’ als middel om “hetgeen vertrouwd is, vreemd te maken” – om zo het zelf, en onze gemeenschap in het verlengde daarvan, te herdefiniëren. Defamiliarization, of ‘esthetische afstand’, is een literaire en artistieke techniek bedacht door de Russische formalisten tijdens het uitbreken van de griep пандеміе van 1918. Volgens de formalisten gebruikt de techniek taal op een manier waardoor gewone objecten worden heroverwogen; waardoor dat wat voor ons ligt, aan onze veronderstelde narratieven voorbij zou kunnen gaan. Het is een transformatieproces door middel van taal, om onze perceptie om te vormen. Het is urgent. Hoe kunnen lichamen, technologieën en modi voorbij de vooraf gedefinieerde culturele aannames worden gebracht, om zo te kunnen de-categoriseren. Om van gedaante te veranderen, te vervormen, te fonkelen en te glinsteren. In dit programma vervreemden we, niet om een ander’ te creëren, maar om gemeenschap radicaal te heroverwogen; om met de wereld te verbinden als geliefde, als zelf.

SHIMMER is een curatorische studio gevestigd in Rotterdam, en in 2017 opgericht door Eloise Sweetman en Jason Hendrik Hansma. Shimmer is beïnvloed door de lezing *Shimmer, when all you love is being trashed*, van antropoloog en feministisch theoreticus Deborah Bird Rose. Haar kennis zet ons aan tot bescheidenheid, tot opletten en aandachtig luisteren. Op deze wijze hopen we dat de kunstwerken, kunstenaars, publieken en materialen zich verenigen en uitstrekken over en in de tijd. We hopen dat zij ademruimte bieden aan deze entiteiten, om tijd en ruimte met ons te delen. Zij aan zij met onze tentoonstellingen staan het evenementenprogramma *Sunday Mornings With*, het informele online programma *Across The Way With*, waarin voordrachten worden gedeeld, en de online mixtape *On The Waves With*. Hiermee bewegen we zowel in de persoonlijke als de publieke ruimte.

Waalhaven Oostzijde 1, 3087 BM Rotterdam
(on the second floor)
Currently open by appointment

W: www.shimmershimmer.org
BB: @shimmerrotterdam
IG: @shimmer_rotterdam

S
H
M
I
N
E